

Johanne Schmidt-Nielsen i RÆSONs Kommentatorserie:

Arven fra Jagtvej

SKYGGEN AF UNGDOMSHUSET. Flere end 800 arrestationer senere spørger RÆSON Johanne Schmidt-Nielsen (aktivist, studerende, Folketingskandidat for Enhedslisten): er de danske unges oprørstrang en del af en global tendens? Eller er det bare ekstrem sport for en overforkælet generation, der endnu aldrig har prøvet krise og arbejdsløshed?

”Vi har 69 i hjertet, så I kan bare komme an” - lyder omkvædet i en af de sange, der spilles fra demovognene på Nørrebro. Sangen handler ikke om brosten, men om tro på forskellighed og lyst til frihed. Genren er poppunk med et strejf af efterskolerock, og tusinder af unge i alle aldre synger med. På det, der nu kaldes Ungdomsgruset, jager kampklædte betjente haveglade borgere, der planter påskeliljer. Fra at have været en kamp om et enkelt hus, er konflikten om Jagtvej 69 blevet til en bevægelse for frihed, rummelighed og retten til at trække vejret – også selvom man ikke passer ind i normen. Anti-normalisering om man vil. Ritt har kaldt det et ungdomsoprør og det er ikke helt forkert. Som ansvarshavende politiker uden vilje til at løse problemet, er hun en af dem, ungdommen gør oprør mod.

Og Ritt burde vide, at situationen afspejler nogle aktuelle samfundsproblematikker. Her er så lavt til loftet, at nye ideer og generationer er i fare for at blive kvalt. Med skiftende pointsystem og millimetermål paces unge gennem alt fra børnehaver til universiteter. Hvis ikke det lykkes, og man falder uden for arbejdsmarkedet, placeres man i matchgruppe ét til fem med dertil knyttede tvangsforanstaltninger – for det skal kunne betale sig at arbejde. Illusionen om det frie og lykkelige liv gennem markedet, begynder for mange at falde fra hinanden. Sidste forår brændte franske forstadsunge sig fast på vores nethinder, da de gik på gaden i frustration over ungdomsarbejdsløshed og det politikerne kaldte ”nødvendige” nedskæringer. I Danmark gik ungdommen hånd i hånd med århusianske forældre mod Foghs velfærdsforringelser.

En global tendens? Måske. Et udtryk for globale reaktioner mod ulighed og undertrykkelse? Helt sikkert. Nogle har forsøgt at stemple min generation som forkælede egoister. Men at kæmpe for det man brænder for, og at gå imod de dominerende tendenser, har aldrig været

den nemme løsning. Det er langt lettere at blive liggende på sofaen, i selskab med TV2 News og en nyhedshelikopter der aldrig sover. Er det ekstrem sport? Så absolut. Når 45 mennesker varetægtsfængsles på baggrund af en enkelt betjents hukommelse, bliver det ekstrem sport at udøve sine grundlovssikrede demokratiske rettigheder.

En global tendens? Måske.
Et udtryk for globale reaktioner mod ulighed og undertrykkelse? Helt sikkert.
Nogle har forsøgt at stemple min generation som forkælede egoister. Men at kæmpe for det man brænder for har aldrig været den nemme løsning. Er det ekstrem sport? Så absolut.
Når 45 mennesker varetægtsfængsles på baggrund af en enkelt betjents hukommelse, bliver det ekstrem sport at udøve sine grundlovssikrede demokratiske rettigheder.

MAN kan i den forbindelse undre sig over, hvilke tanker der ligger bag en strategi, der resulterer i anholdelse af over 800 unge. Mennesker, der aldrig før har været i berøring med retssystemet, har nu oplevet en behandling, der af de fleste beskrives som overraskende uretfærdig. En ung kvinde fik sit hjem ransaget, fordi to udlændinge havde hendes adresse i lommen. Politiet fandt en

håndfuld klistermærker med teksten ”riot not diet” (læs: oprør ikke slankekur), og valgte på den baggrund at tage hende, hendes computer og klistermærkerne med på stationen. Mærkerne var imidlertid en del af hendes eksamensprojekt på pædagogseminariet – hvilket hendes Rektor venligt og velvilligt har bekræftet. Politiet har valgt at tilbageholde hele opgaven, og kvinden må nu gå til eksamen uden. Vil hendes kritik af den verden hun lever i blive mindre efter denne oplevelse? Næppe. Vil de mange unge der blev sendt i voksenfængsler, på trods af at det er imod FN’s børnekonvention, få større tiltro til det samfund de er en del af? Sandsynligvis ikke. Det har aldrig været en god idé at løse politiske problemer med tåregas og politi, og som den erfarne politiker overborgmesteren er, kan det undre at hun har valgt den løsning. For hvad fører det med sig når man fratager folk deres hus, og når unge bliver spærret inde og oplever et retssystem som ikke er ret? Da Ritt Bjerregaard traf sin beslutning og kaldte protesterne for et ungdomsoprør, blev hun medskaber af en bevægelse.

Man kan i den forbindelse undre sig over, hvilke tanker der ligger bag en strategi, der resulterer i anholdelse af over 800 unge. Mennesker, der aldrig før har været i berøring med retssystemet, har nu oplevet en behandling, der af de fleste beskrives som overraskende uretfærdig.

Interessant er det, at bevægelsen langt fra er begrænset til kongeriget Danmark. Over hele verden ser vi aktioner og demonstrationer mod lukningen af Ungdomshuset. Protesterne skyldes dels solidaritet og opbakning til et hus og et politisk miljø, der har venner kloden over. Men de globale protester er samtidig en måde at koble sig til et oprør. Globaliseringsbevægelsen fra Seattle har forandret sig, men ulmer stadig, og måske er det derfor der reageres globalt, når kampene mod uretfærdighed sporadisk bryder ud.

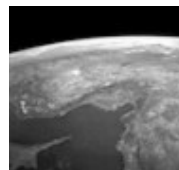
Der er begået mange fejl fra Rådhuset i denne sag. At huset i første omgang blev solgt, er

naturligvis en af de væsentlige. Selv Bondams venner, turist-lobbyisterne i Wonderful Copenhagen, har opdaget at modkultur er en god forretning. Men der findes løsninger lige foran næsen på Bjerregaard, for byen er heldigvis fuld af bygninger, som kommunen kan forære væk. Og helst flere end en enkelt, tak, for efter disse måneder vil et enkelt hus sandsynligvis ikke være stort nok. På den måde er en adresse der blev besat for over tyve år siden, blevet generator for et oprør af nye tanker, ny kritik og nye frihedselskende mennesker.

Der er mange forskelle fra dengang til i dag. Vi har forskellige erfaringer og er vokset op i forskellige virkeligheder. Men trangen til frihed er den samme. På den gule mur langs Assistenskirkegården på Nørrebro står der skrevet med graffiti: Man tager da ikke en gave tilbage. Hvis man alligevel kommer til det, må en officiel undskyldning og en erstatning være på sin plads – både af hensyn til den gamle generation, der kæmpede en brav kamp for deres hus, men i særlig grad af hensyn til de nye generationer af ungdom, der mangler et sted at være.

Ritt og Kramer troede de kunne lukke en kultur og et miljø, ved at sælge et hus. I virkeligheden er de blevet fødselshjælpere for en ny bevægelse, og verdens øjne er nu rettet mod København. I Berlin råber demonstranter: Wir sind alles Ungdomshuset. Oprørstrangen og håbet om frihed er levende og til stede – for vi har 69 i hjertet.

Da Ritt Bjerregaard traf sin beslutning og kaldte protesterne for et ungdomsoprør, blev hun medskaber af en bevægelse.

Artiklerne i RÆSONs nye ugentlige Kommentatorserie offentliggøres på raeson.dk hver fredag, og bringes samme dag i en forkortet udgave af dagbladet Dato. Skribentpanelet tæller bl.a.

Johanne Schmidt-Nielsen (aktivist, studerende, Folketingskandidat for Enhedslisten) og Simon Espersen (cand.scient.pol., tilknyttet den borgerlige tænketank COIN).